

[Hastrup.]

at drøfte dette under forslagernes videre behandling. Det vil vel i det hele taget være rigtigt, om udvalget så hurtigt som muligt får en grundig redegørelse for vurderingernes forløb og resultaterne, sådan som de foreløbig tegner sig.

Så er der tanken om en statslig boligfond, der jo dukkede op under regeringens forhandlinger med socialistisk folkeparti, og som også er omtalt i ministerens fremsættelse. For mig at se er der ingen tvivl om, at det var et led i boligforliget, at der ikke skulle gennemføres en boligfond efter den recept, som socialdemokratiet oprindeligt havde tænkt sig — og som stort set vist svarede til et oplæg, der var kommet fra lejerforbundet — som gik ud på, at en væsentlig del af lejeforhøjelsen i den gamle boligmasse skulle tilfalde en sådan statslig boligfond, ejet og bestyret af det offentlige, og derefter anvendes til at finansiere nyt byggeri, som derved altså også i realiteten ville blive ejet og bestyret af det offentlige. Der er ingen tvivl om, at dette var noget, man opgav. Jeg synes ikke, man kan sige, det blev opgivet under pres; det var ikke en sag, der gav anledning til mange timers diskussion, men både for venstre og det konservative folkeparti var det afgørende, at en sådan fond opbygget efter disse principper ikke blev realiseret, fordi vi mente, at herved kunne man lægge spiren til en meget omfattende socialisering af boligområdet.

Nu er imidlertid „boligfond“ et udtryk, man kan måske nærmere sige et slagord, og som sådan dækker det utvivlsomt forskellige begreber. Vi er jo efterhånden blevet rigeligt forsynet med slagord — indkomstpolitik og helhedsløsninger, og hvad ved jeg — og for nogen siger de det ene, for andre siger de det andet. Sådan kan man vel også sige om dette udtryk, „boligfond“. For det konservative folkepartis vurdering af, hvorvidt den boligfond, regeringen påtænker, kan siges at være i overensstemmelse med boligforligets aftaler — og dermed også for vor holdning til den — vil det bestemte naturligvis være, hvordan boligfonden kommer til at se ud, og hvilke formål den får til opgave at fremme.

Boligforliget siger også, at der skal gøres en indsats for at fremme byggemodningen,

og det er klart, at en sådan indsats vil stille krav til det offentlige. Vi var i sin tid inde på den tanke, at provenuet af den særlige indkomstskat ved handel med fast ejendom måske kunne reserveres som lån til byggemodningsfond, og jeg benytter lejligheden til at genopfriske denne tanke. Hvis det er noget i den retning, man tænker sig, kan det da i hvert fald drøftes.

Jeg vil også mene, at en indsats til fremme af saneringen og byfornyelsen ligger i klar forlængelse af de bestræbelser for løsning af boligproblemet, som kommer til udtryk i boligforliget. Men også her vil det naturligvis være afgørende, hvordan man vil søge at fremme disse bestræbelser. Derfor er det — og her må jeg sige det samme som hr. Guldberg — ikke muligt på nuværende tidspunkt at tage endelig stilling.

Hr. Axel Ivan Pedersen var i sine bemærkninger inde på en tanke om, at man supplerende skulle udstyre kommunerne med øget adgang til at ekspropriere jord til byggeformål. Må jeg ganske spagfærdigt blot gøre opmærksom på, at det er jo ikke sådan, at kommunerne ikke har søgt at erhverve sig jord i årenes løb; det er sket i vid udstrækning, bl. a. og måske navnlig her i hovedstadsområdet. Men ofte har konsekvensen jo været, at kommunerne derved har hæmmet udviklingen, simpelt hen fordi de har været lidet tilbøjelige til at lade den jord, de erhvervede, gå over i anvendelse. Derved er i realiteten på mange måder udbuddet blevet begrænset. Også på dette punkt er jeg ganske enig med hr. Guldberg; det er forholdet mellem udbud og efterspørgsel, der er det afgørende — både for prisdannelsen og for spekulationsmulighederne.

Der er vist ingen af os, som mener, at boligforliget for tid og evighed har løst alle de problemer, som kan melde sig på boligområdet. Der er stadig mange uløste problemer, som der ikke er taget stilling til, og nye problemer vil også dukke op, efterhånden som samfundsudviklingen går frem. Det afgørende er imidlertid for os, at de principper, som boligforliget er udtryk for — og som på samme tid ville normalisere boligmarkedet, respektere den private ejendomsret og sikre en social balance — fastholdes. Så længe dette sker, kan mit parti deltage i et positivt og konstruktivt arbejde med